

Bărbatul acesta putea să-i fie bunic, cu părul lui alb și picioarele lungi, încrucișate unul peste altul. Și cu alura lui de englez sau de american.

— Iată, a început Rigaud cu glas șovăielnic. Am venit aici, de la Paris, cu o fată...

— Soția dumneavoastră, dacă nu mă înșel...?

— Nu e soția mea... I-am procurat niște acte false... Trebuia neapărat să plece din Paris...

— Înțeleg...

Și dacă toate astea nu erau decât un vis urât? Cum putea oare războiul să pară real când stăteai așezat sub platanul dintr-o curte de școală, în calmul provincial al unui început de după-amiază? Având drept fundal sălile de clasă și, alături de tine, un bărbat cu părul alb și cu glas afectuos, care își amintește cu emoție de mama ta. Și cântecul liniștitor și monoton al greierilor.

— Nu mai puteți rămâne la hotel, i-a spus portarul. Dar am să vă găsesc eu un alt refugiu...

— Credeți într-adevăr că nu mai putem rămâne? a murmurat Rigaud.

— Săptămâna viitoare vor fi razii ale poliției în toate hotelurile de pe Coasta de Azur.

O pisică s-a strecurat pe ușa întredeschisă a uneia dintre clase, a traversat galeria și a venit să se ghemuiască în mijlocul unei pete de soare. Se auzea mereu cântecul greierilor.

— Am fost deja controlați de un bărbat venit special de la Paris.

— Știu, a zis Rigaud. Un bărbat în costum de culoare închisă. Credeți că mai este încă aici?

— Din nefericire, a răspuns portarul. Circulă între Cannes și Nisa. Cere să verifice toate registrele de la hoteluri.

Rigaud pusese lângă el, pe bancă, pălăria de plajă a lui Ingrid. Probabil că era neliniștită văzând că nu se întoarce. Ar fi vrut să fie împreună cu ei în curtea asta de școală, unde te simțeai în siguranță. Acolo, pisica dormea în mijlocul petei de soare.

— Nu credeți că ne-am putea ascunde aici? a întrebat Rigaud.

Și i-a arătat portarului sălile de clasă și primul etaj al clădirii, ocupat probabil de dormitoare.

— Am o ascunzătoare mai bună pentru dumneavoastră, a spus portarul. Vila unei americance pe care doamna, mama dumneavoastră, o frecventa cândva.

*

Pe drumul spre plajă, Rigaud reflecta la ceea ce avea să-i spună lui Ingrid. Îi va ascunde faptul că erau prevăzute niște razii ale poliției pentru săptămâna viitoare și-i va explica pur și simplu că o prietenă a mamei lui îi împrumută o vilă. Mama lui... Prin ce ironie a sorții apărea din nou în

viața sa într-un mod atât de insistent, în timp ce prezența ei i-a lipsit întotdeauna când ar fi avut nevoie de ea? Iar acum, că era moartă, doamna Paul Rigaud parcă ar fi vrut să fie iertată și să i se șteargă toate păcatele față de el.

Plaja era pustie. Nici măcar n-au fost strânse cele câteva șezlonguri ce rămăseseră cu fața la mare. Nu mai era acolo decât Ingrid, făcând plajă pe ponton.

— M-am întâlnit cu portarul de la Provençal, a spus Rigaud. Ne-a găsit o vilă. Hotelul se va închide în curând.

Ingrid stătea pe marginea pontonului, cu picioarele atârânănd. Și-a pus pălăria mare, care îi ascundea chipul.

— E ciudat, a zis ea. Au plecat cu toții în același timp.

Rigaud nu-și dezlipea ochii de la șezlongurile goale.

— Cu siguranță își fac siesta...

Dar știa foarte bine că în celelalte zile, la aceeași oră, mai era încă lume pe plajă.

— Înotăm? a întrebat Ingrid.

— Da.

Și-a scos pălăria și a pus-o pe ponton. Au plonjat amândoi. Marea era calmă ca un lac. Au înotat bras, vreo cincizeci de metri. Rigaud a ridicat încet capul, uitându-se spre plajă și spre ponton. Pălăria mare a lui Ingrid lăsa o pată roșie pe lemnul închis la culoare. Era singurul semn al unei prezențe umane în acele locuri.

Pe la cinci după-amiază au plecat de pe plajă, iar Rigaud a vrut să găsească un ziar. Ingrid s-a mirat. De la sosirea lor la Juan-les-Pins nu citiseră nici un ziar, în afara unei reviste de cinema pe care Ingrid o cumpăra în fiecare săptămână.

Dar chioșcul de ziare era închis. Iar în Rue Guy-de-Maupassant toate magazinele aveau deja stocurile lăsate. Erau singurii care mergeau pe trotuar. S-au întors.

— Nu ți se pare că e ciudat? a întrebat Ingrid.

— Nu... Deloc..., a răspuns Rigaud, silindu-se să-și ia un ton detașat. Sezonul s-a terminat... Iar noi nu ne-am dat seama...

— De ce voiai să-ți cumperi un ziar? S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Scuarul din păduricea de pini era și el pustiu. Iar pe terenul unde se disputau de obicei partide de *pétanque*¹, nici măcar un singur jucător: locuitorii din Juan-les-Pins au plecat oare și ei din oraș, asemenea turiștilor?

În fața intrării Hotelului Provençal era oprită trăsura cu cal alb, iar vizitiul termina de încărcat un maldăr de valize. Apoi s-a

1. Joc original din sudul Franței, constând în lovirea unei piese mici de lemn cu niște bile de metal, pe un teren plan (n.t.).

urcat la locul lui și a pocnit din bici. Calul, cu un pas și mai încet decât de obicei, a început să coboare aleea din fața hotelului. Ingrid și Rigaud au rămas un moment nemișcați ca să audă stingându-se trototul copițelor. Rigaud s-a simțit cuprins de o teamă pe care Ingrid probabil că o împărtășea, fiindcă a spus:

— Poate că vine un cutremur de pământ...

Și, de jur împrejurul lor, lumina soarelui adâncea liniștea.

*

Nimeni în holul hotelului. La ora aceea, clienții erau așezați la mesele din fund, pentru aperitiv, iar când Ingrid și Rigaud se întorceau de la plajă, îi întâmpina un murmur de conversații.

Portarul stătea la recepție.

— Puteți petrece încă o noapte aici. Măine vă instalez la vilă.

— N-am mai rămas decât noi? a întrebat Rigaud.

— Da. Ceilalți au plecat după prânz. Din cauza unui articol de ieri, într-un ziar din Paris...

S-a întors spre suportul pe care atârnau câteva chei, de atunci înainte inutile.

— V-am mutat în altă cameră, a zis portarul. E mai prudent... Acum stați la primul etaj... O să vă aduc cina imediat...

— Aveți articolul acela? a întrebat Rigaud.

— Da.

De data aceea au luat-o pe scări și au mers pe culoarul luminat de o lampă până la camera 116. Storurile ferestrelor erau coborâte, totuși soarele pătrundea prin ele și desena pe parchet mici dreptunghiuri de lumină. Din pat nu mai rămăsese decât somiera. Rigaud s-a apropiat de una dintre ferestre și a despăturit ziarul pe care i-l dăduse portarul. Titlul articolului de pe prima pagină i-a sărit în ochi: „Ghetoul parfumat... Ghid monden al hotelurilor de pe Coasta de Azur“. O listă de nume la începutul articolului. Al lui nu era acolo, din cauza sonorității sale franțuzești.

— Ce spune articolul? a întrebat Ingrid.

— Nimic interesant...

A împăturit ziarul și l-a băgat în sertarul noptierei. Peste câțiva ani, când războiul se va încheia și hotelul va cunoaște din nou forfota de odinioară, un client va descoperi acest ziar așa cum el, Rigaud, a găsit pachetul de Craven gol. A venit să se întindă alături de Ingrid, pe somieră, și a strâns-o la piept. Nici măcar nu mai era nevoie să atârne de mânerul de afară al ușii cartonașul care zăcea pe noptieră: „Nu deranjați“.

*

Avea un somn agitat. Se trezea brusc și se asigura că Ingrid e într-adevăr întinsă lângă el, pe somieră. Voise să încuie ușa cu cheia, dar era o precauție inutilă: portarul